

Den næste sag på dagsordenen var:

Første behandling af forslag til lov om oplysnings- og salgsplicht vedrørende kulbrinter.

(Lovforslag nr. 130. Fremsat 10/3 75).

Tredje næstformand (Bay):

Sammen med denne sag foretages den følgende sag på dagsordenen, nemlig:

Første behandling af forslag til lov om ændring af lov om forsyningsmæssige foranstaltninger.

(Lovforslag nr. 129. Fremsat 10/3 75).

Lovforslagene sattes til forhandling.

Erik Holst (S):

Selv om der ifølge handelsministerens fremsættelse ikke er nogen direkte forbindelse imellem de to lovforslag, så er det, som de fleste af os trods alt føler, at de begge to er facetter i den energidebat, der går herhjemme efter de store problemer i 1973-74, og de er vel også et led, et måske ikke særlig tydeligt, men dog et led, i en energipolitik på længere sigt.

Vedrørende forslag til lov om ændring af lov om forsyningsmæssige foranstaltninger kan vi sige, at det er to praktiske ændringer, der her fremsættes forslag om. For det første behandles foranstaltninger vedrørende energiforsyningen og de indgreb og de ting, som handelsministeren i givet fald vil foretage, såfremt den internationale forsyningsituation skulle give anledning til det, i det energipolitisk udvalg, der er nedsat her i folketinget i 1974. Det forekommer både rimeligt og naturligt.

Den anden ændring vedrører handelsministerens muligheder for at lave en prisudligningsordning, og dette forekommer ligeledes rimeligt med de erfaringer, vi har fra 1973, hvor det viste sig, at selv om man importerede til de stærkt varierende priser, kunne man ved en udligningsordning bevirke, at disse priser over for forbrugerne blev af samme størrelse og mere rimelige.

Vi kan fra socialdemokratiets side anbefale lovforslaget til gennemførelse.

Det andet lovforslag om oplysnings- og salgsplicht vedrørende kulbrinter indeholder i og for sig to ting. Vi kan måske godt være bekendt med det samme at oversætte kul-

brinter ved olie, benzin og gas. Det andet vi kan sige, det indeholder, er en paragraf, der giver regeringen mulighed for at ratificere en aftale om et internationalt energiprogram. Umiddelbart ville jeg måske nok have foretrukket, at en sådan ratifikation blev givet i en særlig lov, det plejer vi jo at gøre, hvor vi har en normal behandling ad to gange, og ikke at vi blander et lovforslag sammen med en ratifikationsaccept. Men jeg forstår godt handelsministeren, når han i sin fremsættelse siger, at det må være rimeligt, at man ser det i sammenhæng.

Ser vi dette her i sammenhæng, så må vi sige, at det åbner mulighed for et internationalt samarbejde, som vi så stærkt savnede i den krisesituation, vi var inde i i 1973-74. Det internationale energisamarbejde har ikke været særlig fremtrædende tidligere, og vi må vel sige, at hvor EF tidligere måske gav tillid til og tro på, at man kunne løse energipolitiske problemer, dér viste den barske kendsgerning, at det ikke var muligt på det tidspunkt. Derfor må det hilses med tilfredshed, at der nu er etableret et sådant energiprogram imellem 16 eller måske 18 lande. Jeg har godt bemærket mig, at handelsministeren siger, at for Norges vedkommende er der tale om et særligt medlemsforhold, og for New Zealands vedkommende er det, så vidt jeg ved, endnu ikke længere end på beddingen. Men altså, kan 16 eller 18 vestlige olieimporterende lande arbejde sammen, må det ses som et meget, meget betydeligt fremskridt.

Jeg er godt klar over, at det første, der nitter disse lande sammen, er de olieforbrugende lande, at de ligesom udgør en blok over for OPEC-landene, de olieproducerende lande, men alligevel må man nok konkludere, at en samling om energispørgsmål må være til gavn for alle såvel olieproducerende som olieforbrugende lande og her ikke mindst måske for de lande, der som u-lande er olieimporterende uden at have den samme vægt, som de vestlige højt industrialiserede lande måske har ved et samarbejde. Jeg er godt klar over, at vi ikke skal vente os de meget, meget store og meget, meget afgørende fremskridt på dette samarbejdsområde i første fase, men jeg har alligevel noteret mig, at de muligheder, der ligger for, at man ud over i krisesituationer kan lave et samarbejde, vil betyde, at de energibe-